

NAŠE RODINNÉ STŘÍBRO

SYMBOL BLAHOBYTU

Naše rodina nestojí na hmatatelném rodinném stříbře, u nás hrají prim vzpomínky a symboly. Prakticky na každé oslavě moje maminka a babička prostě musí říct některou z oblíbených historek, které všichni už tisíckrát slyšeli. My to trpíme, protože v hloubi duše víme, že tímto způsobem jsou mezi námi i příbuzní dávno mrtví, o kterých bychom jinak neměli ani tušení.

To, co přímo označujeme za rodinné stříbro, je babiččin recept na ořechovo-jablečný dort. Babička v minulosti vyzkoušela různé dorty, ale tenhle je prostě nejlepší. Teď už babička dorty péct nezvládá, ale to nevadí, peče je moje máma nebo já. A pořád je to ten náš.

Naše rodina měla po dlouhá léta jiné rodinné stříbro, jak jsme říkali „symbol blahobytu“. Byla to plechovka sádla se škvarky. Tuto plechovku moji rodiče kdysi dávno koupili na nějaký vandr, nesnědli ji, tak ji vzali na další vandr a tak to šlo dál. Pak už ji ani nevozili, prostě byla v lednici a pro nás to znamenalo, že i když v té ledničce nic není (což se bohužel stávalo), máme přece to sádlo! Pak někoho z nás napadlo podívat se na datum spotřeby. Sádlo prošlo asi v roce 1985, co na tom, že už bylo pár let po revoluci. Nikdo se neodvážil sádlo vyhodit, protože co kdyby „blahobyť“ skončil?

Bohužel nemám žádnou fotku tohoto symbolu blahobytu. Zkusím vám to popsat. Představte si nízkou kilovou plechovku s modrou etiketou. Léta v lednici se na plechu podepsala, etiketa je celá potřesaná. Při úklidu ledničky se plechovka nadzvedne, umyje se rezavé kolečko pod ní a zase se opatrně vrátí. Je to přece symbol blahobytu a zaslouží si patřičnou péči!

Dokonce se s námi sádlo i přestěhovalo do jiného bytu. A já jsem to brala jako záruku, že se nám bude v novém bytě dařit. A když jsem odcházela z domu (jako poslední z dětí), dost dlouho jsem přemýšlela, jestli si mám brát sádlo s sebou do nového života. Pak jsem ho nechala tátovi, aby zůstalo „doma“ a aby se tatínkovi dařilo i bez mé péče. Pak se ale táta stěhoval z domu, kde jsme ve dvou bytech prožili celý život. A s těžkým srdcem jsme sádlo vyhodili. Byl to prostě konec jedné éry. Pořád ale na sádlo vzpomínáme, je s námi a tak to zůstane.

Zuzana Kurdiovská
Statutární zástupkyně
Rodinné centrum Studánka, z.s.